

Enschede voor vrede

VERHALENWEDSTRIJD MET ALS THEMA:
“Vrede verbindt over grenzen”.

75 jaar geleden werd het in Europa
vrede.

Jonge mensen tot 25 jaar worden
uitgenodigd om aan de
verhalenwedstrijd mee te doen.

de Bibliotheek

maakt je rijker

Voorwoord

Voorjaar 2020 is het 75 jaar geleden dat het in Europa vrede werd.

Ter ere hiervan is er een internationale verhalenwedstrijd uitgeschreven.

Na een oproep van de 'Vriedensfreunde Dülmen' hebben Vrouwen voor Vrede - Enschede, 'Enschede voor Vrede', de 'Vriedensfreunde Dülmen' en de Centrale Bibliotheek in Enschede hierin samen gewerkt.

Het thema van de verhalen moest zijn:

“Vrede verbindt over grenzen”.

In deze wereld, waar door moderne 'verbindings' middelen, grenzen lijken te vervagen, ontstaan nieuwe grenzen door verschil in kennis en macht.

Waar in Europa steeds meer wordt samengewerkt, ontstaan in andere delen van de wereld de meest afschuwelijke oorlogen. Vele mensen komen om en hele volkeren worden van huis en haard verdreven.

Hoe staat het met de grenzen in jezelf? Waar loop je tegen eigen grenzen aan?

Vijfenzeventig jaar na bevrijding van oorlog en fascisme, wordt de wereld overspoeld met verschrikkelijke wapens en een politiek van dreiging en geweld.

Als wij de oorlog niet uitschakelen, schakelt de oorlog ons uit!

Maar, “Vrede verbindt over grenzen”.

Jonge mensen denken na over de vrede die hierbij een belangrijke rol speelt.

Wij hebben jongeren uitgenodigd om te denken en te schrijven over een wereld waar niet de ANGST maar VREDE regeert. Een wereld waar mensen elkaar kennen en respecteren, waar grenzen vervagen en plaats maakt voor solidariteit en gelijkheid.

Er hebben 5 schrijvers gehoor gegeven aan de oproep.

De jury bestond uit leden van Vrouwen voor Vrede, die niet betrokken waren bij de organisatie.

Wij hebben Yasmin Khalaf gevraagd om zonder mededinging een aanvullend verhaal te schrijven. Dat heeft ze graag gedaan; Symbolische puzzel.

Het wedstrijd element is niet het belangrijkste bij deze verhalen.

Het belangrijkste is dat we elkaar verhalen vertellen, dat we naar elkaar luisteren.

Hierdoor kan er meer begrip ontstaan, niet alleen bij de schrijvers onderling, maar ook bij mensen in de (ruime) omgeving. Respect voor elkaar en begrip, dat ieder zijn eigen manier heeft om 'VREDE' gestalte te geven.

Wij, de organisatoren, hebben ervaren dat hierdoor deze verhalenwedstrijd een positieve en vreedzame invloed heeft op mensen die hieraan meewerken.

Helaas kon door het uitbreken van het Coronavirus de voorleesavond niet doorgaan. Wel willen we de bundel graag verspreiden.

Tiny Hannink

De Ster

Ik was buiten mezelf van woede toen ik het hoorde.

“Eerst hebben ze de winkel van je vader gesloopt en nu dit?” Mijn stem trilde van frustratie terwijl ik met een bevende vinger wees naar wat er voor ons op tafel lag. Mijn vriendinnetje knikte stilletjes.

“Op al mijn kleren,” fluisterde ze. “Zodat iedereen kan zien wat ik ben.”

Ik begreep niet hoe ze zo rustig bleef, ik had het gevoel alsof ik elk moment in huilen kon uitbarsten. Ik pakte haar handen vast en keek haar aan.

“Jij bent niets minder dan ik, of wie dan ook,” stelde ik haar gerust. “Deze oorlog is ziek, mensen zijn gek.” Hannah was vanaf de kleuterschool al mijn beste vriendinnetje, zij was rustig, bedeesd, bescheiden. Ik, daarentegen, ben iemand met een uitgesproken persoonlijkheid, verbaal sterk en voor niemand bang.

“Jij mag hier eigenlijk niet zijn, Leni,” zei Hanna opeens. “Ze hebben liever niet dat wij omgaan met mensen die niet joods zijn.”

“En dat is onzin,” zei ik direct. Ik pakte een vestje van Hanna en één van die vervloekte sterren. Het woord Jood stond er met grote, confronterende letters op. Alsof ze een monster is.

“Ik had je beloofd dat ik je zou helpen met die dingen erop naaien,” zei ik, terwijl ik met veel geweld een draad door dat veel te kleine oog van de naald probeerde te duwen. “En ik ben iemand die zich houdt aan haar woord.” Het bleef een tijdje stil terwijl we ijverig aan het werk waren.

“Leni, ben jij niet bang,” vroeg Hanna opeens, ik keek haar aan en zag de tranen glinsteren in haar ogen. Het kostte me moeite om mijn eigen tranen weg te slikken.

“Nee, natuurlijk ben ik niet bang,” loog ik. “Laat dat leger maar komen, ik zal jou altijd beschermen.” De waarheid was dat ik doodsbang was. Iedere dag opnieuw leefde ik met de gedachte dat mijn vriendin en al die andere brave mensen die nooit iets verkeerd gedaan hadden meegenomen zouden worden.

“Ik ben wel bang namelijk,” zei Hanna met een trillende stem. “Ze zeggen dat je naar een werkkamp moet als je de ster niet draagt.”

Nu was ik veel dingen, maar dom was ik niet. Ik wist net zo goed als ieder ander wat er daadwerkelijk gebeurde in die zogenaamde werkkampen.

“Je gaat niet naar een werkkamp,” probeerde ik zo overtuigend mogelijk te zeggen. Ik weet niet of ik nou haar of mezelf probeerde te overtuigen. “Jij blijft gewoon hier, bij mij. Ondanks dat we niet meer bij elkaar op school zitten.” Ik zuchtte. “En dat we niet meer samen naar de film mogen... of naar het park.”

Ik keek naar haar, naar dat smalle gezichtje met die trieste ogen, die dunne vingers die met uiterste precisie een mooi truitje aan het verpesten waren met zo'n jodenster. Dat stille meisje dat ik altijd verdedigd had wanneer de andere kinderen haar pestten. Omdat ze zo dun was, omdat ze joods was, omdat ze onzeker was, omdat kinderen wreed zijn. Maar dit kinderspel was niets vergeleken met de wreedheden van de volwassen wereld. Ongeveer een jaar later werden Hanna en haar familie gedeporteerd naar Auschwitz. Ik denk dat ik wel een week lang dagelijks gehuild heb, als het niet langer is. Ik heb geschreeuwd dat het oneerlijk is, dat Hanna mijn vriendin is, dat het onmenselijk is. Maar de stem van een jong meisje is onbeduidend in een wereld die wordt gedomineerd door oorlogvoerende mannen. Ik heb haar regelmatig brieven gestuurd, eerst om te vragen wat voor werk ze daar moest doen en of ze al nieuwe vriendinnen gemaakt had. Na verloop van tijd werden de brieven steeds

wanhopiger naarmate ik geen antwoord kreeg. Ik vroeg haar of ze ziek was, of ik haar geld moest sturen, waarom ze in godsvredesnaam geen brief terug stuurde. Toen de hongerwinter naderde heb ik het opgegeven met de brieven, omdat ik voor mezelf moest zorgen. Wij zijn die winter relatief goed doorgekomen, aangezien wij goede contacten hadden met een boer die iets verderop woonde. Mijn moeder kreeg van hem vaak eten mee voor een zacht prijsje. Ik heb haar nooit gevraagd hoe ze dat voor elkaar heeft gekregen, maar inmiddels heb ik een vermoeden...

Op een gunstige dag in mei kwam daar dan het teken dat de oorlog voorbij is. En ik genoot van de wagens, de muziek, de mensen, het feest en de vrijheid. Het enige wat me dwars zat, was dat één persoon er niet bij was. In de maanden na de bevrijding zijn er voortdurend joden teruggekeerd uit de kampen. Ik had respect voor de overlevenden, maar iedere keer deed het me pijn dat Hanna er niet bij zat. Toen ze na een half jaar nog steeds niet was teruggekeerd, ben ik zelf op zoek gegaan. Ik troostte mezelf met de gedachte dat ze ergens anders was gaan wonen, om niet herinnerd te worden aan de zware tijd die ze hier heeft meegemaakt. Misschien had ze inmiddels een lieve man gevonden, wie weet was ze op dit moment wel zwanger.

“Naam?” vroeg de officier.

“Hanna Wolff,” zei ik, terwijl ik de trilling in mijn stem probeerde te onderdrukken. Ze was er nog, ze moest er zijn.

“En de geboortedatum?”

“Zes maart, 1924.” Ik wist het nog precies, die datum zat in mijn hoofd gebeiteld.

De officier keek zijn boekje door en ik zag hoe zijn gezicht vertrok.

“Het spijt me verschrikkelijk.” Mijn ogen schoten vol. “Ik lees hier dat mejuffrouw Wolff bij aankomst in het kamp vergast is.” Nee. Nee. “Ze vonden haar te mager.”

Zonder iets te zeggen liep ik weg, tranen liepen over mijn wangen en mijn hart klopte in mijn keel. Het was alsof ik verlamd was. Hanna is dood. Vergast. Ik zag haar smalle gezicht weer voor me met die onschuldige ogen. Zij die het van iedereen het minst verdiend had om te sterven. Het is vrede, we zijn bevrijd, maar dat veegt niet uit wat er gebeurd is. Voor haar, en dus ook voor mij kwam die vrede te laat.

Laura Hannink

Dernier trajet du métro

8 heures du matin. Je dus me dépêcher ce matin-là. J'avais du mal à me lever, parce que je m'endormis tard le jour avant, à cause d'un documentaire sur Netflix. Dans ce documentaire il s'agissait des attentats du 13 novembre 2015 à Paris et les survivants de celui-ci. Le documentaire m'empêcha de dormir, à cause de tous ces détails cruels qui me semblaient si proches et qui me faisaient tellement peur. Arrivé à la station Tuileries, j'attendais le métro ligne 1 en direction de la Défense, pour aller au travail. C'était un matin comme tous les autres. Il y avait beaucoup de monde sur le quai, ce qu'il était normal, puisque c'était l'heure de pointe. Le métro arrivait après un petit instant, pas plus que 2 minutes si je me rappelle bien. Les rames de métro étaient énormément remplies. Je sais que c'est souvent le cas, mais ce matin-là, un sentiment désagréable et étrange m'épouvanta. Le métro était rempli avec toutes sortes de personnes. Il y avait des employés en costume qui étaient de bout, des touristes, des étudiants lisant un roman en toute tranquillité. Enfin, une grande diversité de gens. On sentait qu'il pouvait se passer quelque chose à tout moment d'un impact qui n'est pas de ce monde. Je regardai l'écran de mon portable pour lire et répondre aux derniers e-mails du bureau. En faisant cela, je vis dans le coin de l'oeil un homme à côté des portes d'entrée qui avait l'air nerveux. Il observait constamment les autres passagers et il transpirait beaucoup, ce qui était bizarre, puisque on était le 24 février, donc au beau milieu de l'hiver. J'avais l'impression que les autres personnes présentes ne percevaient pas la même chose que moi. Les étudiants continuaient leurs lectures et les touristes continuaient de parler dans des langues dont je savais même pas qu'elles existaient. Je me croyais dans un univers parallèle, un monde étrange dont j'étais le seul habitant. Je me pinçai pour savoir si dormais. Cela n'était pas le cas. Dans quelques instants j'irais voir que j'aurais voulu que je dormais... Le métro continuait son trajet comme d'habitude. <<Franklin D. Roosevelt>>, <<Charles de Gaule Étoile>>, <<Argentine>> faisait entendre la voix enregistrée du monsieur de métro. Une voix plutôt agréable, rassurante, un détail du métro dont on ne perçoit plus vraiment l'existence, mais qui fait se sentir chez soi. <<Encore 4 stations avant d'être arrivé>> c'était la pensée qui traversait aux limites de ma conscience, en regardant l'homme qui était toujours à côté des portes d'entrée aux fenêtres sales. Il changea de position et tourna son dos vers moi. Peut-être qu'il me vit regarder. Il semblait être en train de téléphoner, dans une langue qui m'était étrange, mais dont je connaissais bien l'existence. C'était l'arabe. Je ne pouvais malheureusement pas entendre de quoi il parlait. <<Porte Maillot>>, <<les Sablons>>, <<Pont de Neuilly>> disait la voix de métro. Soudain, l'arabe se tourne, rit et... une forte détonation suivi par... plus rien. Une lumière blanche. Sartre avait raison qu'on est responsable de nos propre choix. L'homme à côté des portes d'entrée en fit un mauvais pour nous tous, il signa notre destin.

J'ouvrai mes yeux. J'étais dans un lit, dont je n'étais pas sûr si c'était mon propre lit... Je ne voyais pas mes jambes. Après quelques minutes, je saurais que je ne les avais plus et qu'elles avaient trouvé leur destination finale dans le métro ligne 1, en direction de la Défense. Je savais, en étant dans l'hôpital, parce que j'avais découvert que le lit était un lit d'hôpital, que la guerre n'est pas si loin que l'on ne pense et qu'on est toujours en guerre avec ceux qui ne respectent pas nos valeurs occidentales, notre liberté précieuse et notre façon de vivre. Malgré mon état j'étais sûr, que la paix se trouve dans chaque individu. Il faut seulement qu'elle s'ouvre pour les autres, comme les portes du métro ligne 1 à 8 heures du matin, à la station Tuileries. Je m'endormis ensuite...

Nick Kranenborg

Laatste traject van de metro, vertaling van Dernier traject du métro

8 uur 's morgens. Ik moest me haasten die ochtend. Ik had moeite met opstaan, omdat ik de dag ervoor laat in slaap was gekomen door een documentaire op Netflix. In die documentaire ging het over de aanslagen van 13 november 2015 in Parijs en de overlevende hiervan. De documentaire hield me van de slaap af, door alle gruwelijke details die zo dichtbij leken en die me zo bang maakten. Aangekomen bij station Tuileries, wachtte ik op de metro van lijn 1 in de richting van La Défense om naar het werk te gaan. Het was een ochtend zoals elk andere. Het was druk op het perron, wat normaal was, omdat het immers spitsuur was. De metro kwam een klein ogenblik later aan, niet meer dan 2 minuten als ik me het goed herinner. De metrowagons waren enorm gevuld. Ik weet dat dat vaak het geval is, maar die ochtend werd mij vrees aangejaagd door een vreemd en onprettig gevoel. De metro was gevuld met allerlei soorten mensen. Er waren ambtenaren in costume die stonden, toeristen en studenten die in alle rust een boek zaten te lezen. Kortom, een grote diversiteit aan mensen. Je kon voelen dat er zich ieder moment iets kon gebeuren met een impact die niet van deze wereld is. Ik keek naar het scherm van mijn mobiele telefoon om de laatste mailtjes te lezen en te beantwoorden. Terwijl ik dit deed, zag ik in mijn ooghoek een man naast de deuren van de ingang die een wat nerveuse indruk maakte. Hij observeerde constant de andere passagiers en hij zweette veel wat erg vreemd was, het was namelijk 24 februari, dus midden in de winter. Ik had de indruk dat de andere aanwezigen niet hetzelfde bemerkten als ik. De studenten gingen verder met lezen en de toeristen praatte verder in talen waarvan ik niet eens wist dat ze bestonden. Ik waande me in een parallel universum, een vreemde wereld waarvan ik de enige bewoner was. Ik kneep mijzelf om te weten of ik sliep. Dit was niet het geval. Binnen enkele ogenblikken zou ik zien dat ik zou hebben gewild dat ik sliep... De metro ging verder op zijn traject zoals gewoonlijk. 'Franklin D. Roosevelt', 'Charles de Gaulle Étoile', 'Argentine' deed de opgenomen stem van de metromeneer horen. Een tamelijk prettige, geruststellende stem, een detail van de metro waarvan we het bestaan niet echt meer vernemen, maar die ons doet thuis voelen. 'Nog 4 stations en dan zijn we er' was de gedachte die zich langs de limieten van mijn bewustzijn bewoog, terwijl ik naar de man keek die nog altijd naast de deuren van de ingang met de vieze ramen stond. Hij veranderde van positie en draaide zijn rug naar me toe. Misschien dat hij me heeft zien kijken. Het leek of hij aan het telefoneren was in een vreemde taal, maar waarvan ik het bestaan wel kende. Het was Arabisch. Ik kon helaas niet horen waarover hij praatte. 'Porte Maillot', 'Les Sablons', 'Pont de Neuilly' zei de stem van de metro. Plotseling draaide de Arabier zich om, lachte en... een harde explosie gevolgd door... niets meer, een wit licht. Sartre had gelijk dat we verantwoordelijk zijn voor onze eigen keuzes. De man naast de deuren van de ingang had een slechte gemaakt voor ons allemaal, hij heeft ons lot getekend. Ik opende mijn ogen. Ik was in een bed, waarvan ik niet zeker wist of het mijn eigen bed was... Ik zag mijn benen niet. Na enkele minuten zou ik weten dat ik die niet meer had en dat ze hun laatste rustplaats hadden gevonden in de metro van lijn 1, in de richting van La Défense.

Ik wist terwijl ik in het ziekenhuis was, want ik had ontdekt dat het bed een ziekenhuis bed was, dat de oorlog niet zo ver weg is als we denken en dat we nog altijd in oorlog zijn met allen die onze Westerse waarden, onze waardevolle vrijheid en onze manier van leven niet respecteren. Ondanks mijn gesteldheid was ik er zeker van, dat vrede zich in elk individu bevindt. Hij hoeft zich alleen maar te openen voor anderen, zoals de deuren van de metro van lijn 1, om 8 uur 's morgens, op het station Tuileries. Ik ben daarna in slaap gevallen...

Ik wil u tot slot wel benadrukken dat de Nederlandse vertaling echt ter ondersteuning voor de jury dient en dat mijn Franse inzending de inzending is waar voor mij de nadruk op ligt! **Nick Kranenburg**

Symbolische puzzel

Mijn naam is Daniël, ik ben 10 jaar en geboren in Nederland. Mijn ouders zijn in Syrië geboren en opgegroeid. Toen ik in de zomer met hen naar Syrië ben gegaan kreeg ik een cadeau van mijn lieve nicht en ik open het gretig. Het was een prachtige 1000 stuks puzzel. Meteen maakte ik de doos leeg bij oma op tafel en begon ik met het puzzelen. Een uur later dacht ik: Het is niet verstandig om er nu mee te beginnen, ik ga morgen terug naar Nederland. Een paar dagen later ben ik in Nederland bezig met de puzzel en toen belde mijn oma uit Syrië: "Hai Daniël ik heb een stukje van de puzzel onder de bank gevonden". Mama dacht meteen aan een bekende die over twee weken uit Syrië naar Nederland zou komen. Ik ging verder met puzzelen en wachtte op het laatste stukje puzzel.

Glimlachend zei ik tegen mijn moeder toen ik wakker werd:

"Het stukje zit nu in het vliegtuig."

Hoera, het stukje is gearriveerd. Eindelijk is de puzzel compleet.

Mijn moeder zegt: Ik lijk op die puzzel. Ik ben in Nederland, maar er is toch ook een stukje van mij in Syrië achtergebleven. Maar dat stukje kunnen we niet ophalen, dat zal altijd in Damascus blijven.

Yasmin Khalaf

Dit verhaal is zonder mededinging opgenomen in deze bundel.

Van dit verhaal is ook een filmpje gemaakt. Je kunt het vinden

op: <https://youtu.be/OX1mzhpgACA>

Het is 5 mei 1945 de eerste straaltjes hoop vallen het keukenraam binnen, kleine beetjes hoop die ik maanden geleden al verloren was. Ik sta in de keuken en kijk naar mijn 2 kleine mannen die op de grond zitten te spelen alsof alles normaal is, maar is dat het ook?

De afgelopen winter is mij veel meer afgenomen dan dat mij lief is. Mijn familie is stukje bij beetje afgebrokkeld, net zoals mijn hoop om de vrijheid en de vrede die mij langzaam maar pijnlijk afgenomen is, terug te krijgen.

Mijn hoop is weg, helemaal verdwenen. Maandenlang heb ik mijn kinderen gesust met sprookjes, ik heb mezelf voor de gek gehouden. Ik wilde de hoop niet opgeven omdat ik wilde vechten. De mensen zoals ik zijn hopeloos, hulpeloos.

De dag lijkt voor mijn kinderen hetzelfde als ieder andere, de pret in hun ogen twinkelt nog wel, ik heb ze beschermd tegen de ellende die hier de afgelopen jaren heeft gewoed, veilig gesust in mama's armen, een geruststellende blik gegeven maar heb elke keer wel gezien dat ze dachten 'ik ben niet gek'. En dat zijn ze ook niet, ze hebben ook gezien dat opa en oma niet meer terug zijn gekomen nadat de moffen zijn langs geweest. Maar wat ze niet weten is dat ons vandaag hetzelfde te wachten staat. Tenminste dat zegt iedereen.

Ik durf mijn 2 zoons niet te vertellen wat ons met z'n vieren te wachten staat, onze onbekende weg. Wat mij het meest pijn doet is dat ik nu niet meer de mogelijkheid heb om te vechten! Te vechten voor de vrijheid en vrede die ons elke dag stukje bij beetje afgenomen wordt. Ik weet niet hoelang het nog duurt! Maar dat we gaan is zeker!

Getik, geklop, gebons de tijd waarvan ik wist dat zal komen staat voor de deur! Wat moeten we nu doen? Deur open, dan lijkt het alsof ik niet eens heb geprobeerd te vechten, we laten de deur dicht, maar dat ze binnen komen is zeker. Mijn man kijkt naar me en geeft me een geruststellende blik, ook al weet ik dat hij net zo bang is voor zijn onbekende toekomst! Ik wil dezelfde geruststellende blik doorgeven aan mijn zoons! Schrik schiet door mijn aderen! Mijn hart klopt mijn borst uit! Het is te laat, rennen kan niet meer, vechten kan niet meer. Ongecontroleerd doet het pijn, de pijn ons niets meer te kunnen doen.

Onbekende gewapende schimmen komen onze keuken binnen marcheren, maar de agressie die ik verwachtte maar er toch niet blijkt te zijn wakkert mijn hoop toch weer iets aan. Ik hoor buiten mensen schreeuwen, maar hun stemmen zijn niet meer vervuld met angst, maar het lijkt wel vrijheid. Als ik mijn oren goed spits kan ik uit de geluiden woorden opmaken die lijken op, we zijn vrij!, het is goed! Mijn ogen stromen vol met water en na een keer knipperen stromen ze over. Ik vraag mezelf af of het angst of vreugde is die mij overneemt. Met nog steeds mijn oren gespitst hoor ik een warme vriendelijke stem tegen mijn kinderen zeggen "het is goed, wees maar niet bang". Nog steeds een beetje van slag kijk ik naar beneden waar ik mijn jongste koter hoor roepen "hoor je dat mama die meneer zegt dat we vrij zijn", ik kijk de vriendelijke man aan en hij knikt. Ik denk bij mezelf, ik weet het alles hebben ze afgenomen alles waar ik voor sta en voor leef! Maar het was het waard want we zijn vrij!

Lisa Knol

The Boy In The Mirror

It was not long ago, that I feared. The numbers of 2020 engraved in my mind, calling upon shivers, that caress my spine. I was no one, I had no one. I had but my own person and my rage to cling onto. The time of impending war, was close. An American patriot attacking leaders from other nations, people oppressing one another for our most primal beings, hate being the bare essential of our community. My self-searching came to halt as I accommodated to the time of then. I filled my spirit and belief with the "all fend for themself" ideology. I was young and impressionable. I did not see the world as conquerable but as a crushing force, ready to call upon poor, weak me. So I became what I feared. I took an example to the hate and selfishness which served as a blanket to our world in 2020. As I lost myself within the maze of uncertainty, I met a guide. A light guiding me through the darkness of terror and a calm to the storm I had become. It was as if she was the mirror of reality I needed, we all needed. As the constant ringing of equality finally caught the attention of everyone, her kindness rang through me also. As differences were set and taken apart, she took apart my rage, and allowed peace to blossom also. As we embraced unity and we became a people, as one, she embraced me as the earth embraces our body when we pass, and I became one. Broken and shattered, I achieved to be myself. Through her guidance as a mother, I found consolation. No matter our difference of culture, of nationality, we mirrored the multi-colored puzzle the world had become as well. And now, as I look across this vast sea, taking in the peaceful utopia I live in, I realize that we as humanity, are the sea. Drops that come together as one and set great things in motion. No matter how many ripples appear, we must never let the waves of destruction rise again.

Kyani Lusia

In het Engels ingestuurd.

De jongen in de spiegel

Het was niet lang geleden dat ik bang was. De cijfers van 2020 staan in mijn hoofd gegrift en roepen rillingen op, die mijn ruggengraat raken. Ik was niemand, ik had niemand. Ik had alleen mijn eigen persoon en mijn woede om me aan vast te houden. De tijd van een naderende oorlog was nabij. Een Amerikaanse patriot die leiders uit andere landen aanvalt, mensen elkaar onderdrukken voor onze (allereerste wezens?), haat dat het essentiële van onze gemeenschap lijkt te zijn. Mijn zelfonderzoek stopte toen ik me aan de tijd van toen onderhield. Ik vulde mijn geest en overtuiging met de ideologie "alles voor zichzelf". Ik was jong en beïnvloedbaar. Ik zag de wereld niet als te overwinnen, maar als een verpletterende kracht, klaar om een beroep te doen op de arme, zwakke ik. Dus ik werd wat ik vreesde. Ik nam een voorbeeld aan de haat en het egoïsme dat in 2020 als een deken over onze wereld lag. Toen ik mezelf verloor in de doolhof van onzekerheid, ontmoette ik een gids. Een licht leidde me door de duisternis van terreur en ik was als de 'kalmte voor de storm' geworden. Het was alsof ze de spiegel was van de realiteit die ik nodig had, die we allemaal nodig hadden. Toen het constante geluid van gelijkheid eindelijk de aandacht van iedereen trok, klonk ook haar vriendelijkheid door mij heen. Toen de verschillen werden uiteengezet en uit elkaar werden gehaald, nam ze mij mijn woede af en liet ze de vrede tot bloei komen. Toen we de eenheid omarmden en we één volk werden, omhelsde ze me zoals de aarde ons lichaam omhelst wanneer we passeren, en ik werd een geheel. Gebroken en verbrijzeld bereikte ik dat ik mezelf werd. Door haar begeleiding als moeder vond ik troost. Ongeacht ons verschil in cultuur, in nationaliteit, spiegelden we de veelkleurige puzzel die de wereld ook was geworden. En nu, terwijl ik over deze uitgestrekte zee kijk, terwijl ik de vredige utopie waar ik in leef in me opneem, realiseer ik me dat wij als mensheid de zee zijn. Druppels die als één geheel samenkomen en grote dingen in beweging zetten. Het maakt niet uit hoeveel rimpels er verschijnen, we mogen de golven van vernietiging nooit meer laten stijgen

Kyani Lusia

Het is al 75 jaar geleden dat de oorlog gestopt is en Nederland vrij is. We zijn veranderd door de oorlog op verschillende manieren maar juist op de manier van discriminatie en vrij om te zijn wat je wilt zeggen tegen iedereen. In de oorlog zijn mensen gestorven om ons te beschermen en mensen die helemaal niks gedaan hadden. De grenzen in Europa lijken te vervagen maar niet overal zoals in Nigeria daar vechten mensen om geld en olie. Wij in Nederland zitten bij de eu maar niet ieder land heeft zo veel geluk en kan niet op veel steun rekenen wanneer ze een probleem hebben zoals oorlog met anderen landen. Toch gaan de grenzen weg maar niet alleen bij onszelf maar ook bij landen want mensen leren elkaar steeds beter te accepteren en vrede te sluiten. Maar het is nog steeds erg dat je niet als bijvoorbeeld een homo of lesbi over straat kan lopen zonder dat je raar wordt nagekeken en soms nog erger. Nederland is klein maar toch hebben wij een goede vriendschap met andere landen niet alleen met de eu maar ook met bijvoorbeeld Australië en wij helpen hun en zij helpen ons ook. Wanneer wij een probleem hebben. En dit is wat vrede voor mij betekent.

Elise Slag

Juryrapport verhalenwedstrijd 'Vrede verbindt over grenzen' 2020

Vrouwen voor vrede Enschede, Friedensfreunde Dülmen & Bibliotheek Enschede.

Beelden van vrede.

Inleiding

Het thema was niet gemakkelijk. In deze periode, waarin er veel over 75 jaar vrede gesproken en geschreven wordt, is het moeilijk om het thema: 'Vrede verbindt over grenzen', goed in een verhaal te pakken. Vrede kwam wel veel ter sprake, maar de verbinding over de grenzen, waar je die grenzen dan ook legt, was toch moeilijk.

De jury heeft de verschillende verhalen gelezen en herlezen.

Er waren er die wél indruk maakten, ieder op haar eigen manier.

Om hierin een keuze te maken was niet gemakkelijk, maar de jury heeft die keuze wél gemaakt.

Op de derde plaats is geëindigd, het verhaal dat begint met: Het is 5 mei 1945 de eerste straaltjes hoop vallen het keukenraam binnen. We missen een titel, een begin, maar het is juist de hoop, en vooral ook het feit, dat de angst na vijf jaar eindelijk plaatsmaakt voor de herwonnen vrijheid, die ons dit verhaal toch een prijs doet geven. Uit de laatste zinnen van het verhaal voelt de jury de enorme blijheid dat ze niet meer bang hoefden te zijn omdat deze soldaten eindelijk de vrijheid kwamen brengen.

Op de tweede plaats is geëindigd: Dernier trajet du métro of, in het Nederlands: Laatste traject van de metro. Het is een heel ontroerend realistisch verhaal. De boodschap van het verhaal is goed overgekomen. Het is goed omgeschreven met veel aandacht voor het detail waardoor de auteur ons mee nam naar de plaats van het verhaal.

" een vreemde wereld waar van ik de enige bewoner was. Ik kneep mij zelf om te voelen of ik sliep"

De tram in dit verhaal is een klein beeld van onze wereld, grote diversiteit aan mensen die muren tussen elkaar bouwen en te weinig initiatieven nemen richting de verschillen. Mensen die bang voor elkaar zijn en te veel met zich zelf bezig. Een wereld waar velen zich voor lange tijd gemarginaliseerd en ondergedrukt voelen.

Op de eerste plaats is geëindigd: de Ster.

Het is een heel indrukwekkend en ontroerend verhaal. Een verhaal dat je graag meerdere keren zou lezen. Het verhaal laat zien hoe bitter pijnlijk de gemaakte grenzen tussen mensen kunnen zijn. Het verhaal heeft een sterk plot en een mooie woordenkeuze. Het is beeldend geschreven; " terwijl ik de trilling in mijn stem proberende te onderdrukken", " Die datum zat in mijn hoofd gebeiteld" .....

Begin en einde zijn duidelijk verteld.

*Vandaar valt de keuze van de jury voor de eerste plaats op: **de Ster.***

De jury betreurt het dat er niet meer verhalen zijn ingestuurd, maar vindt dat de auteurs die wél een verhaal hebben ingestuurd, daarvan niet het dupe mogen worden.